

יוסף מוסט ז"ל

לא שמעתי אותו מרים קולו, או מתרגז, או מתעצבן. היה מניד בראשו ומשחרר מילים טיפין טיפין.

חינוך של כבוד ואהבת אמת נתנו יוסף וחייה לילדיהם והם החזירו לחייה ועכשיו ליוסף – הרבה כבוד – הרבה אהבה בבקורים תכופים וצמודים ובדאגה.

בשנותיו האחרונות היה שכן לאליהו ויכח ז"ל – עכשיו גם יוסף – גם אליהו – יהיו שכנים בעולם הבא – שכונים וכפופים לבורא עולם – לשקט ושלווה.

יוסף עכשיו עטוף בכתונת הפסים הלבנה של העולם הבא – וכל חלומותיו שחלקם הגדול התגשמו בעולם הזה – ימשיכו לרחף מעל משפחתו שתיבדל לחיים ארוכים – וילוו אותם בלחש, בשקט – למשמרת אהבה.

זכרו את יוסף בשקט, בצניעות, בכבוד.

שרהליה

אומרים שהאדם נולד עם שק מילים.
וכשהשק מתרוקן – נעצרת נשימתו של האדם – תמה דרכו.

ראו כיצד השכיל יוסף לחלק את מילותיו, דיבורו ומעשיו – טיפין טיפין לאורך מסלול של 87 שנה – בשפה הקיבוצית קוראים לזה: "פרישת מלים לאורך הדרך" – פרישה ופרישה מכאן.

בשקט בשקט, בצניעות יתר, בצד המדרכה – היה מהלך יוסף כל השנים עם חייה אשתו – שניהם כבר זכרונם לברכה. כשחייה היתה בינינו ידענו ממנה על המשפחה – על הבנות המחונכות ונאמנות למשפחה, על הבן הטייס – גאוות המשפחה, על כל הנכדים והנכדות – ידענו שהם גידלו אותם בחדר אחד קטן – ולבטח היה שם צחוק ושמחה וכיבודים ופרחים – ובית נקי ושקט וצנוע.

תמיד כשפגשתי בהם היו מפטירין שלום כמעט בלחשה – חיוך קל – והלאה – בצד המדרכה, כאילו ידעו שהעולם הזה הוא רק פרודור אחד ארוך לעולם האמת.

פעם אחת יצא לי לדבר, יותר נכון להקשיב ליוסף. פגשתי בו על המדרכה ושאלתי לשלומי – הוא נעצר, ודיבר איתי על זוג ותיקים אחר, על היחסים שבין הדור המבוגר – הוא דיבר בשקט בשקט, עיניו היו מושפלות או מביטות לצדדים – ואני הקשבתי. כשסיים את דבריו – תפס את כתפי ואמר לי: "יהיה טוב – תראי – יהיה טוב" – והמשיך בדרכו.

איש צנוע ודק שהתקרב בקלילות, כאילו, אל גיל 90 – ובנה לו בחרישות ובחריצות משפחה ועבודה ומקום בקבוץ.